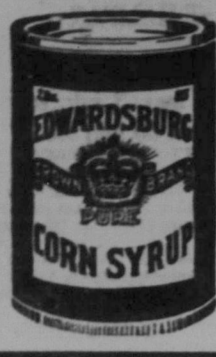

CROWN BRAND CORN SYRUP

FÖR KOKNING... FÖR KAREMELL-TILL-VERKNING... FÖR BRUK PÅ BRÖD... 2, 5 och 10 Punds burkar hos er handlare.

Mitt ord, mitt löfte.

— Först, men ni måste följa med mig, sade direktören för Ellinger Brothers, Oxford Street. Han lade hävid handen på den unga flickans arm. Ett ögonblick möttes deras blickar, hennes med ett uttryck av besattning. Varpå hon följde upp med till hans privata kontor. — I er handväska har ni en silverbåra, sade direktören lugnt. Det var en krus som såg att ni tog den. Utan att yttra ett ord lade den unga flickan... — Ni har ställt den bortom här. Och ni har i månader systematiskt bedrivit vår ström. Han gick bort till telefonen och grep luren. När flickan såg detta, klängde hon sig fast vid hans arm. — Nej... nej! Detta är första gången. Ånge mig inte! O, låt mig gå! — Det förtjänar ni inte, svarade han barskt. Det är första gången ni blivit fast, så det... — Han lade ned luren och såg på flickan, som nu sjönk ned i en stol och begrev ansiktet i händerna. Han var ytterst tveksam. Kläderna voro trasiga och hatten satt slarvigt på det vackra huvudet. Han kände plössligen medkänslan för henne, för detta älskvärda uppträdande, med dess sorgsna ögon, ömsinniga av märka ringar. Utan tvekan hade hon stannat, och hon hade sannolikt ämnat upstå ännu mer på de dyrbara armbågarna. Hon kunde se i hans blickar sådana varken vrede eller nödsändning. — Ni vet inte hur hopplöst allting är, förfar hon sorgset. Jag har svarat på otaliga annonser i tidningar, men det är omöjligt att få något arbete. Och tre mig eller ej, mer än en gång har jag svimmat av hunger. — Så skönt allsammans, svarade han med leende kyla. Han räckte honom handen. — Slig, vad skall jag göra för att bli fri? Jag skall betala igen varje öre. Han vill göra vad ni begär, kan ni låta mig gå? — Griffiths svarade avskyddet sådana där historier. Därför ville han göra processen så kort som möjligt. — Nå, vad har ni vidare att anföra, innan jag tillkallar polisen? frågade han. — O, nej, utbrast hon, fattande hans händer. Låt mig gå... jag gör vad ni begär, bara ni låter mig gå! — Varför skulle jag göra det? frågade han pekande på en stol. Vad heter ni? förfar hon. — Muriel Swaney, svarade hon och satte sig. — Var bor ni? — Berton Road 106. — Bor ni ensam där? — Nej, tillsammans med min mor. — Hon är så sjuk... är nära döden... hon har kräknat! Fluge hon veta detta och jag kanske till och med hade dömt till fängelse, så skulle hon dö. Jag vet, att jag har gjort ordet, men ha förbarmade med mig. Jag skall göra vad ni begär, bara ni låter mig gå. — Hur gammal är ni avbröt hon honom. — Nitton år... nysa fyllda. — Då borde ni veta vad ni gör. — Det erkänner jag gärna. — Han tog en stund. — I en affär som vår, förtärfar han slummen, göra vi stora förluster på just sådana här stöder. Och vi måste sätta stopp för denna trafik. Ni förstår väl att ett fall som detta lätt kan komma oss att mistänka också vår egen personal. Därför är det min plikt att befräja er från fall, som uppstår. Nu har ni erkänt allt. Därför är det en plikt mot mig och min kund att säga (å er näpset). Med ett ångestfullt skrik föll hon ned på knä ömman för honom. — Jag vet att jag förtjänar straff, snyfande hon, men tänk på min mor, såg mig till för hennes skull. Ja, jag skall lämna er en skriftlig beaktelse, så att ni kan låta häkta mig, när hon en gång är borta. Men låt mig bara gå nu! — Han ström av tårar bröt fram över hennes kinder. Han slog i ett glas vatten, som han förde till hennes läppar. Men samtidigt lade han armen kring hennes axlar, flickaktiga tålså. — Hon läpplade på vattnet. Hennes blick sökte hans. — Ni sade, att ni är villigt att gå...

...ra vad som häst? Menar ni det? frågade han. — Ja...! Han räckte henne papper och penna. — Skriv nu ned er beaktelse, sade han. Och underteckna den med ert namn och er adress. Så skall jag se vad jag kan göra. — Hon gjorde som han befälade. Han hade skrivit, varpå han stoppade papperet i flickan. — Jag tar er på orden, sade han plössligen. Ni är villig att göra vad som häst bättre än att underkastas straffen av fängelsestraff och kanske bli orsak till er mors död. — Ja, svarade hon med en viskning. — Och ni förstår hur mycket det är "vad som häst" innebär? — Ja. Han lade handen på hennes axel och försökte se in i hennes ögon. — Jag antar ni vet, att ni är vacker? sade han allvarligt. Halvt besött mötte hon hans blickar. Snyftningarna upphörde. Hennes läppar darrade och med blicken stadigt fast på honom lysnade hon till vad han sade. — Ni påstår fortfarande, att ni vet, vad det är "vad som häst" innebär, sade han. — Hon blev likblek. Hon försökte tala, men orden svekte henne. Men till slut viskade hon fram ett levnatsamt: — Ja. — Jag tänker be er köpa min tygliebhet, sade han viskande i hennes öra. Därpå satte han sig åter med i stolen, i det han tillade: Ni kan fullkomligt göra så, att er mor aldrig får en aning om det. Men det är för högt och hållet er sak. Är ni nu beredd att göra vad som häst? — Den unga flickan satt fullkomligt mållös med vitt uppsparrade ögon. Överraskningen var för stor. Och ändå förstod hon honom fullkomligt. Hon kunde ju inte vägra. — Hon hade inte annat val — och därför svarade hon med ett nästan onaturligt lugn i röst: — Jag är beredd till vad som häst. — I denna stund hade hennes enda tanke varit — modern, för vilken hon kunnat uppoffra allt. — Jag följer er hem, sade han. Jag vill försvissa mig om att vad ni sagt är sant. — Han fattade steln, utan den minsta skymt av tillgivenhet eller medkänslighet, hennes hand. — Jag tror, att vi skola förestå varandra, tilllade han. — Strax därpå lämnade de till sammans affärshuset. — Komna ut på gatan tog de en bil och åkte till Berton Road. — Hon lutade sig tillbaka i bilen. Hennes kinder voro bleka, läpparna svaga ruda och hon satt med tänderna hårt sammanbitna, som om hon krubblat över något. — Kan ni inte säga er mor att ni svimmat och att jag därför hjälpt er hem? sade han vänligt. Annars ser det kanske egendomligt ut, att framkommer med. — Jo, lyckades hon omsider framstamma. — Bilen stannade till slut utanför ett litet anpråklost hus. Flickan hoppade ur, och medan han betalade chauffören, öppnade hon porten. — Genom en smal stenfarst väg föres han in i ett litet rum. — Av luften i det torvtiga lilla rummet att döma tycktes dess innehavarna sysla med tvätt. En gammal tård, liten kvinna kom dem till mötes, men ryggade tillbaka och sjönk ned på en stol framför elden. — Men i Muriels ögon fann han något uttryck, som han inte fört skämd där — ett uttryck av den underkastade ömhet, då hon nästan beskyddande slog armarna om den gamla bala, på samma gång som hon förklarade varför Griffiths Muriel var med. — Om vi ändå kunnat bjuda honom på te, sade den gamla, men tågerna äro inte som förr, eller hur, Muriel? — Den unga flickan nickade instämmande. — Och Griffith insåg mer än väl att han i ubetann sig ansått med ansiktet med en av de numera alltför vanliga livstragederna. — Han sade efter en stund adjö. — Utkomman i farsten sade han till Muriel. — Vill ni komma upp till mitt kontor i morgon? Jag önskar tala med er.

— Ja, gärna, svarade hon med en liten knyck på nacken, varpå hon skyndade tillbaka till modern. — Följande dag kl. 3 anmälde sig Muriel till föreläsning hos Griffiths Merton. Hon var i dag inte så blek som vanligt, och i hennes ögon fanns ett uttryck av djupaste resignation, ty hon hade ju underkastat sig hans villkor, och dessa skulle hon också lojalt uppfylla. — Han mottog henne med den största vänlighet och bad henne sitta ner. — Jag har något att säga, började han. Ni har ett fast grepp om mig, och ni har avtvingat mig ett löfte — ett dyrt pris för min frihet. Men för min mors skull vill jag uppfylla det. I går tyckte jag att ni var förfärlig, — jag hatade er. Men i dag ångrar jag mig, ty jag såg hur snäll och vänlig ni var mot henne. — Det där tala vi inte om, sade han. Nu till vårt avtal. — Ni ämnar binda mig vid det? — Ja, kanske ni hade tänkt något annat? — Nej, visst inte, svarade hon, undvikande hans blickar. — Hör på, sade han nästan tveksamt. Som min hustru kan du knappt uppträda klädd på det viset. — Detta var första gången han kallade henne du. I skicket där borta har jag en kappa, klädning, hatt, allt för din klädning. Gör mig nu till viljes och sätt på dig dem. — Hon gjorde inte den minsta invändning. — Samma kväll möttes de utanför ingången till "den underjordiska". Hon var då klädd de nya kläderna, han givit henne, så att han kände knäppjagen henne. — Han var vacker som en dag, den vackraste kvinnan han någonsin träffat. — Du trodde visst inte att jag skulle komma så, sade han, lösnade hans tankar. Men du glömde, att det grepp du lade om mig var alltför fast. — De togo en bil till hotellet. Endast en gång under färden ryckte hon upp sig ur sin resignation. — Så många vackra och dyrbara saker, du har skickat mamma i dag, sade hon plössligen. Det var snällt av dig! Jag bara önskar att det inte varit du som skickat dem. — De närmade sig hotellet. Åter försjönk hon i stynad. Men utslagen voro de framme. De gingo in i den rikt upplysta vestibulen, och när de kommo fram till portierloket, såg hon, hur han lugnt inskrev deras namn i resandeboken. Därpå begav de sig till hissen, som förde dem till deras rum i första våningen. — Vilken ömhet vill du inte här den unga flickan — den härliga njuka mattan, de dyrbara, rikt skulpterade möblerna, de tjocka sängordningarna. Allt var så nytt för henne. — Hon sjönk ner på en stol framför toalettbordet. — Muriel, sade Griffith, du förstår, att du inte kan uppträda till middag i den där toaletten. Jag hoppas du vill sätta på dig en annan, som jag har med mig. — Jag måste ju göra allt... det är överenskommet. Inte sant? — Er en kartong tog han upp den mest förtjuade edisfärgade middagsklädning, som han lade på hennes ryg. I det han gick till dörren, sade han. — Vill du bära den i kväll? Du har en halvtimme på dig till middagen. — På utsatt klockslag möttes de i hallen. Hennes skönhet, hennes charm väckte allas uppmärksamhet, när hon kommit och naturligt skildrade emot honom. Och Griffith själv var lika förhöjnad av henne. Men när hon kom fram till honom, låt hon undslippa sig en liten suck av lättmod. — Vad är du rädd för? frågade han. — Jag vet inte, svarade hon. — I början av middagen var hon emellertid åter sig lik, lugn och krossad av allt som tilldrog sig omkring dem. Men plössligen blev hon tygl, varför kunde han inte förstå, och när de efter middagen drogo sig ut på balkongen för att höra på musiken, var hon fortfarande tygl. Han fattade hennes händer. De voro isakla. — Vad är det Muriel? frågade han. — Hur vill du att jag skall vara? svarade hon sårad. Jag vet, att jag inte kan säga något, inte göra något för att rädda mig. Jag vet ju vilken... något inom mig säger mig att jag inte borde gått in på dem... men jag vet också, att du inte är någon dålig människa. Ja, det värsta av allsammans är att jag tycker om dig. — Hon slog skamsen med ögonen. — Och nu hatar du dig själv därför att du tycker om mig? sade han. — Hon svarade ingenting. Bägge försjönk i tystnad. — Nästanstans i närheten hördes en klocka slå 11. Han vaknade upp ur sina tankar. — Muriel, tror du inte det är på tiden att du går och lägger dig? frågade han. — Hon förstod till fullo innebörden av hans ord. Hon blev alldeles likblek. — Du mins ju överenskommet, sade han, då hon i det samma svängde om på klacken för att bege sig upp för den maktbeklädda trappan. — En halvtimme senare begav han sig till sitt eget rum. Sannolikt hade han en vis motvilja för den roll han frivilligt påtagit sig. — Men han besökt att spela den till slut. Klädd pyjamas och nattrock, smög han ut i korridorerna och knackade på dörren till hennes rum. Inget svar hördes. Åter knackade han, öppnade den och stängde den efter sig. — Den unga flickan satt fullt påklädd på sängen, strändande ångestfullt framför sig. — Och när hon såg honom komma in, ytttrade hon inte ett ord. — Men... jag trodde... började han. — Jag vet... jag kunde det inte! Tro inte att jag sviker... jag skall inte... jag lovar dig det, svarade hon med gråten i halsen. — Han satte sig bredvid henne och slog armen om livet på henne. — Lilla barn, sade han ömt. Jag vill inte göra dig ångest. Du är ju nu så ung, orolig och vet inte vad kärlek är. — Nej, snyfande hon. Men vad jag nu först tänker på är min mor. — Håller du verkligen så mycket av henne? — Ja, jag skulle kunna dö för henne, svarade flickan lidelsefullt. Hon får ingenting veta. — Det skall hon heller aldrig få, lovade han. — Jag står inte ut snyfande hon, sträckande ut armarna liksom för att avvärja ett slag. Låt mig gå, jag har varit galen, har stult, och... men du har också begärt för mycket. Jag står inte längre ut! — Han höjde sig över henne. — Du menar således att du inte vill stå vid ditt ord? sade han. — Dessa ord hade den verkan, som han åsyftat. En ryning genomförr hon. Gråten upphörde och hon strök lockarna ur pannan. — Nej, sade hon. Fortsätt... du har vunnit. — Hon slöt sina underbara vackra ögon, de halvt slutna läpparna voro varma och röda! Han höjde sig ned över dem och kysste dem lidelsefullt. — Muriel, viskade han. Se inte så på mig! Förstår du inte, att jag älskar dig? — Hon slog upp ögonen. — Detta är inte kärlek, sade hon. — Nej... du har rätt... det är det inte. — Han lade ner henne på sängen. Där på tog han upp ett papper och en tändsticksask. — Se här! sade han. Detta är din beaktelse. Jag river den nu i bitar och tänder eld på den. Han lade på den, så att den förstördes till aska. Därpå tillade han: Nu, kära barn, äro vi jämställda. Det finns inte längre någon mur emellan oss. — Endast mitt ord, mitt löfte, sade han. — Han sjönk ned bredvid henne, nästan tillintetgjord. — Muriel, redan första gången jag såg dig blev jag kär i dig. Jag insåg också samtidigt, att du begärde ett svårt brott, men också att med ditt älskliga väsen knappt kunde föresnas några dåliga instinkter. Jag beslö därför att pröva dig till det yttersta. Och ditt prov har du med heder bestått. Detta är min beaktelse. — Men... började hon. — Tror du verkligen?... ja, det gör du. Men nu säger jag dig också, att jag älskade dig allt för varmt för att vilja dra ner dig i skam. — Och nu tänker du släppa mig? sade hon stultigen. — Ja, om du så vill, svarade han. Jag vet, att du inte tror mig, men det är sant. Din beaktelse är uppränt. Men här är ett annat papper. Bränn upp det, om du vill, men det visar, att jag inte är den skurk, som jag varit inför sken av att vara. — Hon tog papperet och läste det. Med den vackraste rodnad på kinderna slöt hon det därpå till sitt hjärta. — Det är ju äktenskapsbeviset, sade hon. — Jag har aldrig menat något annat, sade han. Muriel, mitt rum ligger på andra sidan om korridorerna. Se inte på mig så där. Jag älskar dig! — Nu trodde hon honom. Med tårarna strömande utför kinderna smög hon sig i hans famn och grät ut vid hans bröst. — Älskade, nu går jag in till mitt, sade han. — Jag förestod alltför början hur god du var, svarade hon. — Han kysste henne, varvid han kom att få se äktenskapsbeviset som låg på sängen. — Du har inte bränt upp det där papperet, sade han. — Nej, jag hade inga tändstickor, svarade hon, skakande på huvudet och med en varm glimt i blicken. — Jag hör att du och Inga äro lyckligt gifta. — Ja, hon är lycklig och jag är gift.

Dr. Thomas Electric Oil for rheumatism and neuralgia. UTI ÖVER 60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SAR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC. Få det bästa PRIS 50c överallt.

Muntergöken. Fru Dagmanns göklocka strejkade. Ja, egentligen inte själva klockan, men göken. Antingen hade hon tröttnat efter mångårigt galande eller också ville han vänta tills våren kom. Det är nästan för mycket begärt att en gök skall ropa kuku hela året om, även om han är konstgjord. Nu teg han, som sagt, och visade sig aldrig. Visserligen väste det svagt från klockan, när tiden var inne, men göken höll sin dörbörstigt stånd. Dagman själv hyste antipati för både göken och klockan. Han hade från början troat att hans svarfar var förmögen, men allt fru Dagman fick med sig i boet var gökuret. Första tiden ropade göken flitigt liksom på han, så Dagman kunde knappt sova om nätterna. Göken är en flyttfågel, tänkte han, men den här flyttar inte, förrän vi flytta själva. — Men hade göken tystnat, så ropade i stället fru Dagman efter en urmakare dag ut och dag in. Herr Dagman vägrade emellertid beställa. Han skulle själv ta ner och titta på göken, bara han fick tid, sade han. Det kan vara något litet fel i utrotet på'n eller kanske luckan gått i baklås. Man fick vara nöjd så länge klockan och tiden gick. — En eftermiddag skulle fru Dagman gå bort på sy- och kakteföreläsning. Innan hon gick kastade hon en sorgsen blick på sin ärvda göklocka och suckade: — Jag tycker det är som om varje hemlandsgök ropar ut, när inte min hemlandsgök ropar längre. Så torkade hon ögonen med gråtvantar och avlägsnade sig. — Då blev fru Dagman röd. Förstiktigt lyfte han ner hennes kära klocka från vägen och begynte forska ut orsakerna till gökens hemlighetsfulla beteende. Han smorde och pilfråde på både gök och spritfrågjar, och ut till tre började gåtla gåla. Den hade tydligen kommit till insikt om, hur dumt det var att fortsätta med sin tjurskallighet. Dagman satte upp klockan igen, medan han yvdes över sina mekaniska angelag, som han aldrig annat att han sagt. Men nu ropade göken utan uppehåll. Man skall veta, att han sparat en anständig mängd kuku under den tid han tög. — Dagman var bestört. Göken tycktes aldrig vilja tala. Det var nog någon fläder som släppt antingen urverket eller på göken. Om fru Dagman nu varit hemma, hade hon fått nog av hemlandstoner. Ideligen, ideligen öppnade han sin aka — kuku — kuku. — Då tog Dagman i vredesmod sin nyvaldsade toffel och kastade mot sin hemlandsgök. Han träffade göken, så han föll död ned. Det var med ens så tyst i rummet att Dagman fann det kusligt. Var det inte ett grymt brott han begått? — Han klev upp på en stol och tog ner klockan från vägen. Den stakars göken var totalt krossad, alldeles tillspilloggen. Man kan gott säga att herr Dagman var nästan lika tillintetgjord som göken. Han granskade djurets kvarlevor och upptäckte att ingen pipa fanns i stjärten utan att det var något inuti verket som gol. Nå, då kunde ju otycken avhjälpas. En ny gök, och mordet skulle ej bli upptäckt. Han tog på sig och gick direkt till närmaste urmakare. — Jag skulle vilja ha en gök, sade han och lyfte på mössan. — Jag också, svarade urmakaren, då å kallt idag. — Nej, ni missförstår mej — jag ville köpa en gök, som passar till min göklocka, upbraste Dagman. — Vi ha inte köpt på lager, förklarade urmakaren, vilken dels talade sanning och des inte tyckte om att sälja gökar till klockor, som han inte fick laga själv. — Jassa, utbrast Dagman både förvånad och kränkt. Han gick och smällde hårt igen dörren efter sig. Modios vandrare han hemåt, då — o, underbara försyn! — han uppupptäckte någonting i ett lekakemagasin ömster, som kom honom att skälva av hopp, nämligen en lergök. — En lergök skulle ersätta den krossade avunden! — Han gick in och köpte den minsta som fanns. Om någon gjorde någonting för namnet barndomsgök, så var det väl denna. Den väckte tussar barnslighet i herr Dagmanns inre. — Naturligtvis blev det ett gråligt knäpöstra att få lergöken på sin plats i klockan. Men sen herr Dagman klämt i denna sörjande förgiftning i gluggen, trivdes den så bra, att den varken gick ut eller in. Göken fick därför sitta där den satt, men kulkroppen lyckades verkligen Dagman efter mycket ansträngning för lägga till sina ordinarie tider. De bekommo emellertid ej denna förhållande lergök det allra minsta. — Så kom fru Dagman hem, mått av kaffe och trott av föreningsdiskussioner. Hon tittade inte strax på sitt gökuret, men klockan 9 haljde hon till vid ett välkänt fast något skrälligt "kuku". — Åh, du store Jeremiason, va så de där för en gök! skrek hon och strirrade på beläst i gluggen. — De å en lergök, svarade hennes man. Låter han inte bra? — Hur i fridens namn har den när kommit dit? — Ja, inte må du tro att han flugit dit inte. De ha varit ett styvt pillergöra å få åren. — O, du är en genialisk usling! glattskrek fru Dagman, som inte visste vad hon skulle ta till. De voro

McCormick-Deering "Primrose" Grädd-Separatorer. McCormick-Deering separatorerna finns hos många farmare och bidraga till att ägarna erhålla all den grädd som finns i mjölken och i bästa kvalite för att kunna erhålla det högsta marknadspriset. Om ni icke sett denna grädd-separator så borde ni avlägga ett besök hos er McCormick-Deering-platsagent för att besöka den separator som har för påseende. Den har nått den högsta utveckling i gräddseparatorkonstruktion. I årat har McCormick-Deering "Primrose" varit känd som överträffa alla andra vad beträffar duglighet, varaktighet, litethet att sköta och skumningsförmåga. Platsagenten skall med nöje demonstrera skötseln av denna separator. Tillskriv oss för katalog.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY OF CANADA, LTD. HAMILTON CANADA. Grädd Bringar Pängar Till Er Ficka Hela Året Om. DE flesta av edra skördar inhöstar endast en gång om året. Många månader passera utan att någon vinst erhålles från den växande grödan. Det är en lång tid att vänta. Men den farmare som har ett fåtal goda kor och hanterar mjölken enligt modernia metoder är säker om en ständigt inkomst under tolv månader av året. Han kan taga vara på allt det rika smörfett som finns i mjölken om han begagnar McCormick-Deering "Primrose" Grädd-Separatorer. McCormick-Deering separatorerna finns hos många farmare och bidraga till att ägarna erhålla all den grädd som finns i mjölken och i bästa kvalite för att kunna erhålla det högsta marknadspriset. Om ni icke sett denna grädd-separator så borde ni avlägga ett besök hos er McCormick-Deering-platsagent för att besöka den separator som har för påseende. Den har nått den högsta utveckling i gräddseparatorkonstruktion. I årat har McCormick-Deering "Primrose" varit känd som överträffa alla andra vad beträffar duglighet, varaktighet, litethet att sköta och skumningsförmåga. Platsagenten skall med nöje demonstrera skötseln av denna separator. Tillskriv oss för katalog.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY OF CANADA, LTD. HAMILTON CANADA. Grädd Bringar Pängar Till Er Ficka Hela Året Om. DE flesta av edra skördar inhöstar endast en gång om året. Många månader passera utan att någon vinst erhålles från den växande grödan. Det är en lång tid att vänta. Men den farmare som har ett fåtal goda kor och hanterar mjölken enligt modernia metoder är säker om en ständigt inkomst under tolv månader av året. Han kan taga vara på allt det rika smörfett som finns i mjölken om han begagnar McCormick-Deering "Primrose" Grädd-Separatorer. McCormick-Deering separatorerna finns hos många farmare och bidraga till att ägarna erhålla all den grädd som finns i mjölken och i bästa kvalite för att kunna erhålla det högsta marknadspriset. Om ni icke sett denna grädd-separator så borde ni avlägga ett besök hos er McCormick-Deering-platsagent för att besöka den separator som har för påseende. Den har nått den högsta utveckling i gräddseparatorkonstruktion. I årat har McCormick-Deering "Primrose" varit känd som överträffa alla andra vad beträffar duglighet, varaktighet, litethet att sköta och skumningsförmåga. Platsagenten skall med nöje demonstrera skötseln av denna separator. Tillskriv oss för katalog.

En Affärsutbildning, erhållen vid The Success College, Winnipeg, är en Fullständig utbildning. THE SUCCESS är den ledande handelskolan i västra Kanada. Dess överlägsnahet beror på utmärkt lärare, bästa lokaler, förstklassig ledning, kompletta materialer, moderna vitkomfaterade kurser, expert lärare och verksam Anställningsbyrå. Den omfattar handelskolan i västra Kanada. Dess överlägsnahet beror på utmärkt lärare, bästa lokaler, förstklassig ledning, kompletta materialer, moderna vitkomfaterade kurser, expert lärare och verksam Anställningsbyrå. Den omfattar handelskolan i västra Kanada. Dess överlägsnahet beror på utmärkt lärare, bästa lokaler, förstklassig ledning, kompletta materialer, moderna vitkomfaterade kurser, expert lärare och verksam Anställningsbyrå.

PENSION EFTER 25-ÅRIGT ARBETE. Argentina antager en lag, som ger varje man, som utfört 25-årigt arbete, livestids pension. En pensioneringslag har för någon tid sedan antagits i Argentina, varigenom var och en som i 25 Års tid arbetat för en arbetsgivare, därefter skall vara berättigad till full betalning under sitt återstående liv, utan att behöva utföra något arbete. Den lag föreskriver, att alla arbetare som ej fullbordat sin 25-åriga arbetsbana, skall erlägga 5 proc. av sin förtjänst till skapandet av en fond, att bestrida dessa pensionsbetalningar och likaledes upptjänar varje arbetsgivare att anså 5 proc. av arbetsgivarens summa för den första månaden. President Alvear har undertecknat dekretet, vilket kommer att träda i kraft omedelbart. Det gäller såväl inkomst som utbetalningar. Det kommer säkerligen att taga rätt lång tid innan tillämpning av lagen kan ske, då de förberedande organisationsarbetena försammats. Det påstås, att arbetsorganisationerna såväl som arbetsgivarna äro i opposition mot lagen.

SKANDINAVISK TANDLAKARE DR. PHILIP A. ECKMAN. Tändernas värd för ej försammas, om ni önskar behålla Eder goda hälsa. Det har bevisats, att alla svåra sjukdomar komma av dåliga eller försammade tänder. — Jag står med nöje till Eder tjänst och vill giva Eder alla råd jag kan, och vill undersöka edra tänder gratis. Tänder utdragas smärtfritt. OBS. Ny Lokal. DR. PHILIP A. ECKMAN. 204 Sterling Bank Bldg. Hörnet av Portage & Smith WINNIPEG.

Beundransvärd Resultat. Genom användandet av THE GENUINE INDIAN MEDICINE MUS-KEE-KEE för lung, hals och mag-sjukdomar samt bemojldes. Skriv idag och begär vår broschyr. The Macdonald Medicine Co., of Canada Ltd. 810 Notre Dame Ave. Winnipeg.

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS UPPLYSNINGS-BYRÅ. giver GRATIS upplysningar om förhållanden för farmarbetare, handels- och industriarbetare, arbetsförtjänster, lediga platser, platser som önskar, land till salu, priser på land, friskt homesteadland, etc. Förfrågningar från Sverige och Förenta Staterna besvaras av Svenska Canada-Tidningens upplysningsbyrå 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

WALTER S. JOHNSON skandinavisk urmakare, juvelare och gravör, 1035-101 St. i närheten av C. N. R-stationen, Edmonton, Alberta. Specialt uppmärksamhet ges reparationer på klockor etc., insända per post. Prompt betjäning och moderata priser.

Doyle, Costigan & Co. Advokater, juridiska ombud, notärer, etc. S. W. Goorwell, B. A. 345 Somerset Bldg., Portage Ave. Winnipeg, Man. Prenumerera på SVENSKA CANADA-TIDNINGEN